

да и прочете писмо-то. Тая жена, като зела писмо-то отъ рѣцѣ-ты и турнала си очилата, и начала да го чете. Вдовица-та сѣднала до неѣ, и съ голѣмо вниманіе слушала добры-ты извѣстія, които писалъ сынъ и за здравіе-то си и благополучіе-то си въ чуждѣ-тѣ землѣхъ. Жена-та като четяла писмо-то по много обръщала вниманіе на слушателницѣ-тѣ си. Вдовица-та разсуждавала за мысли-ты на сына си на всякъ думѣ, и ся позапирала, и мисляла прво за едно и послѣ за друго значеніе; и както ся види редове-ти на сыновно-то и писмо докарували и на память първы ты и знамениты-ты дни когато сынъ и сѣдялъ на колѣна-та и, или лежалъ при неѣ, и не ся губялъ толкова по отдалеченнѣ чуждѣ землѣхъ. Было що было, вдовица-та пресичала чтеніе-то на писмо-то съ тыя думы: Азъ не могъ добръ да разумѣѣ това, повтори, казувала съ молбѣ, подирны-ты редове; и като слушала израженіе-то на любовь-тѣ, коѣто ималъ къмъ неѣ любезный-тѣ и сынъ, тя въздышала, и думала: Това той за мене говори, за мене, за своѣ-тѣ сиромашкыниѣ майкѣ! Да ли мя помни той още съ такавѣ сладость! Матерскы го благославямъ за таѣхъ любовь! Ахъ, колко благополучіе ми принесе това писмо! Писмо-то было пълно съ увѣреніе на сына и за любовь-тѣ му къмъ неѣ. Думы-ты въ него, както ся види, были просты, но произлазялы отъ искрено сърдце. Ные можемъ да си представимъ какво удо-